

1528. Om den nya Fädelsen.
 Våra madonna theolager väga inte
 med stillsamt gånge förbi den nya fädel-
 sen emedan detta ord förekommer i den
 heliga Skrift. men de rättä allmänhet
 att nya fädelsen har skett i dælfelsen. På
 detta sätt skynna de lättast ifrån faken.
 Emellertid antas välldike att barnen
 födas på nytt i dælfelsen, men de fullvä-
 ra genom ordet. Afuendedes antager
 välldike att nya fädelsens Nåd kan
 förloras, att människans, som en gång
 varit pånyttfödd, är återigen opånytt
 född, när han har fallit ifrån Nådastäm-
 det. Lika så antager farsone Lång.
 att "nya fädelsen kan förnyas, eller ge-
 ras om" (Regeneratio potest iterari).
 Dessa sätter kunna vi ställa emot
 dem, som rättä, att en människa
 som en gång är pånyttfödd i dæ-
 lfelsen, behöfver inte födas om igen
 utan endast förnya dælfelse för-
 bundet. Det tyckes väl i första påse-
 andet, som skulle dessa Nådastäm-
 met varit påståenden vara helt o-
 flyktiga. Men de äro inte de to-
 minsta "den gamle omvänden förnu-
 nget. tvaniger om Nådastäm-

Ningsar sig undan själva faken, för att få be-
 hålla skenet.
 1529. Deruti bekräftar Skriften att Nådastäm-
 met sig vara "en gång för alla" pånyttfödd
 i dælfelsen. När tror sig inte behöfva någon
 vidare pånyttföddelse. Chum Vålldike, som
 ville vara riktigt nerslätt, anser att nya
 fädelsen vara Nådastäm-
 met. När människans fallit ur Nåden.
 Men Nu tidens Nådastäm-
 met sig undan den nya fädelsen, och
 märk väl Lång. har Martensen före-
 kommit inte ett ord om den nya fädel-
 sen. Och är själv sig pånyttfödd i
 de nya theolagernas Skrift, att inte
 allena Nådastäm-
 met, kan tillägna sig en fädel-
 sen, utan alla kristna förbehållen.
 Då Långsana, påständer sig på Luthers
 och andra Erfarenheter, omfva Lång
 om nya fädelsen med all magt och
 fonda, att Skriften bor vara pånyttfödd
 på bli denne het om omvänden, och för-
 rit Lång med Skriften med en öf-
 öfne. Eftertryckligare med en för-
 jager. Jag skall vilja dig påständer, att jag
 är pånyttfödd, långt för, an jag jag
 dig påständer. Jag är pånyttfödd i dæ-
 lfelsen. Jag behöfver inte födas på nytt
 flera gånger. Härigenom bli för-
 den påständer. Härigenom bli för-
 blind. Och då det är.
 1530. Om nya fädelsen vore ett fastant
 verk, som Luthers "människan

"vetande": ja vore det ingen konst, att
 komma in i himmelriket. Men nu är
 Nya fädelsen ett sådant verk, som fördrar
 de flödarne, de mest kännbara erfaren-
 heter. Då våra Prestar, och Theologer i allmän-
 het sakna dessa erfarenheter, ja kan det icke
 vara underligt, att de betrakta Nya fädel-
 sen som ett "opus operatum" som har stått
 i dödsdöden, menneiskan vetande, churu
 de hafva Luthers klara erfarenheter
 för ögonen. De veta väl, att Luther har
 gått under dagen en viss beständigt tid de
 veta att Luther ja en viss beständigt
 tid i sin lefnad har kännit till Tron,
 men de vilja icke veta af dessa värme
 momenter i Luthers oändliga historia.
 Om någon läpare kommer med den
 frågan: "Ar ni pånyttfödd?" Presten
 svarar vanligen: "Det är en sak, som
 icke angår Er." eller också säger han: "Säger
 pånyttfödd: dadel."

(1531). Luthers Erfarenheter, bevisa att Nya fädel-
 sen måste vara någon kännbar och förnumbart,
 den är icke blott bant en led utan en "rea-
 liserad led" en hjertat förändring, som gri-
 per djupt in i menneiskans andeliga brö-
 rist. Vissligen är redan, väckelsen en
 i hjertat kännbar Guds andes nådverk-
 kan, afven som ångern, rueljen och synda-
 fogen måste vara i hjertat kännbara,
 och de måla för namn af en fann ång-
 men dessa får hederande nådverk-
 kan, för icke förväxlas med den Nya fädel-
 sen att få bes af en kännbar glädje, frid
 och fröjd i den heliga Anden.

Dock må man icke förkasta sigi beömandet
 af den nya fädelsen, emedan Rationalist-
 dekan antager en pånyttfädelse som ingalun-
 da är den satta. Rationalisterna anger en för-
 nes förändring, som menneiskan kan göra
 sjelf för nyfödelse till d. när en fysisk
 blis, absolut rycker, eller när en menneiska
 som varit lifslig i Ungdomen, bli af-
 trälslig. Alderamen. En fadans förändring
 i lefnad, statet beror helt och hållet af
 menneiskans "fria vilja". Men det är
 icke denna finnes förändring som i det christ-
 na präket kallas pånyttfädelse.
 1532. Tell en rätt pånyttfädelse fördrag ovillken-
 ligen den Hel. Andes kännbara nådverk-
 kinger hvilka våra gnader Theologer
 anse för "fröneri". In påly vero fidel, citat
 uti nummerand samt sensationes intermed
 (Munk.) Likväl har Melanthon ut. för analogia
 vittalat på denna sätter, som förutgått uttaliga
 erfarenheter. Utli den svenske afvettning
 on af Broccman, sid. 48. heter Det illand ännu.
 "Denna Tro, som uti fadans förpräkelles dy-
 "rätter och trostas, som und för förder bas för-
 "telle, gör sig rättfärdiga och åter lefvande
 "igori. Ty samma tröst och trospuelse
 "är ett nytt och andeligt lif. Detta är klart
 "och tydligt och kan af de Gudfrutige för-
 "flås, och har jinnuval stoffamlingar vittne
 "börd. Vedergänterna kunna inget säga
 "saga kunnat fästa den Helige Anden
 "gifven vande. De dikta och drömmar
 "sakamentet (Däpelfor och Natvanden) gif-
 "ver den Hel. Anden af blotta gorningen
 "utan Tron, och utan att någon god nö-
 "velse finnes hosson, fann det brökar.
 "Haraf finner man, att Melanthon,

gjorde en beständ frälsnad orsaken den vanliga
döda förnufts Tro, eller Förståndets Tro, som på-
nas den subjektiva grunden för afvettiggelsen
någon "Känslor, na ninessorna, fölelserna
eller "Vansatthets interm" hvilka utgöras
christligt onskanhet och lygnat, Tro, som
är en lefvande känsla och passion.
1533. Härvid följer, att den som påständer de höga
och saliga känslor, som har ingen subjektiv
grund för sin afvettiggelse, kan ha icke und-
fatta den Heliga Andan. Och huru kan han
då vara pånyttfäst när han icke påstund
fått den Heliga Andan? men, invändes nu
Rationalisterna att den döda Tran: för det ut-
dymta barnet undfått den Heliga Andan? Si
fråne berättell ja! Sy churu barnet förreska
va fanning Hvar för sig, och efter daget kom
na vi dock icke framtämnas barnet den
Hel. Andan, ja vilka som det onligt när Han
res ut Träffarens egen Uttago har Tran på
Christum. Och denna Träffarens Uttago, kan
därutur taget alldeles, efter andra churu
vår frunliga handboken författare (1811).
vilket, hafva tryckt en Annars afvettig-
ge om Barnet, Tro, om frägar till baf-
örändring stället på framtiden? "Barn vill
du till denna Tro vanda därt" Men kan
Jäledes icke kunnat tro, att barnet har
Tran, redan före dagnellens tyom Handboken
Författare hade ställt frågan på: "Barn
vill du på denna tro vanda därt." Si ka
de man kunnat föreställa sig, att
Handboken, författare hade, kastat sam-
ma afvettiggelse som därtur om, Barnet
Tro, ett barnen verkligt, hafva, churu

en onmedveten Tro. Men detta fröder emot det gora
la förnuftet, som påständer en själfmedveten afvett-
gelse grundad på afvettiga grunder.
1534. Men vilka äro nu de afvettiga grunder
hvar på Rationalisterna grunder på afvett-
gelse i andliga ting? vi påständer, att
påstå, att trans religiösa, äro, lika dubbla
som barnets känslor i moderlivet, den för-
re vägar han icke heller bygga sin afvett-
iggelse på Känslor. (Gejor. Björkell.) Men
hvar på grunder han då sin afvettiggelse
i sin förnuftet, på Förståndet, på för-
stade Idéer, och på speculation? märk
däfore: Rationalisterna grunder sin afvett-
iggelse på speculation. Huru kan de
göra detta? förnuftet kan begripa, och fatta:
ett stora Tran, men ingenting vidare. Och
det tros han, men ingenting vidare. Och
då kan man sitta stora förnuftet på kulan att ha
länge att han fått den afvettiggelsen, att han
är, fri vilja i andliga ting. Si, si, han redan
pånyttfäst, då är han påstundt och befriad från
djelfruens våld. Si, då kan han påstundt gora
den fruktat, att "mennekan Egenskaper
icke är onnekan egen vilja." (Mörk)
märk däfore: Rationalisterna pånytt-
fästelse gör ja till, att han befrias sig
själf ifrån sin anda vilja, d. v. s. "ifrån
djelfruens våld", genom speculation
att han tillägnat sig förtrogenhet att
sin egen själfgjorda goda vilja, och på
sin stutelsen, att Gud vore en orättvis
Dannare, om han dände en påstund
mennekan till afgrunder, som kan kunnat
göra sig själf god genom specula-
tion. Ut. Ut. Ut. egna resor, leger, visserligen
speculationens munda, förhållanden, och som
bästa denna pånyttfästelse den rätta

da vone också luttung oröda förpild, som gnubblade
i två år på det ena nödvändigt, hvar kan skulle
blifva frälst från djupelens värld, då man också
på den ensfaldige alldeles förtryckt som inte
har den förmågan, att kunna prekulera sig
till Himmeln.
1535. Men Gud vare tack och lof, som oss segren gifvit
kalas, givom vår Herre Jesus Christ. Den En-
kalliga kan inte prekulera, men "gnubbla" måtte
han, för att kunna föras på rätt, också till för-
ordet, som skulle han genom sitt gnubblande för-
tjena nådning, utan der före att hvar och en,
som, till oförklarligt värt, kan måtte gnub-
la, anda till dess kung trufvel lyfva sig i vishet
genom den Refusande och pålyggnade från
som den Hel. Ande lyftades och detta, kan
föres om blinda, ett ögon blick, som kront
är väl mäktigt, präktigt och förberättat ge-
nom den fars, som efter Guds förs, prest an-
vars inte, till utan freds och värk, kan inga
ny menniska pådag. Detta är en enig samvete
bekräftad genom härjungsar, egen of-
renhet. "På quinman pådes barn, säger vår Tril-
fare, hafver han freds och värk, och der före
är det alldeles nödvändigt att tala om, som
gorn, melfon och fyndfargen innan det
kan. Blifva fråga om Högst Ny fälske. På
den tyfven eller den, dåda Frans, anhängare
vill inte underkasta sig den nätta Ny fälsken
freda och värk, han vill blifva pålyggnad. Ut-
tan ång, utan samvetsqual och hjerta angest.
Han återgår, på andst på Christ. Först
men till en alldeles förvänd anbring. Sj
utan "freda och värk" utan den fars, som
är efter Guds sinne, hafva inte heller Chri-
st. härjungs blifvit pålyggnad.
1536. Men Gud bevara oss från den tanken
att menniskan gorn samvetsqual

och hjerta angest, förtjona den eniga pålyggnaden.
Men återgå den Naturliga pålyggnaden, inte
kan gå på sig utan freds och värk, pålyggnaden
inte heller den anteliga pålyggnaden, inte
utan freds och värk. Men lika som den
na farskan inte kan begripas, hvar för
fredan och värken nödvändigt måste
föregå den Naturliga pålyggnaden, lika för att
kan en Christen begripas, hvar för den
Anteliga farskan och värken, skall pålyggnaden
den fars pålyggnaden. Det är ett typiskt
fenomen, som farskan föregådes gnub-
las på. Vi måtte tro, att farskan efter sin full-
kamliga, nödvändigt, men gnubblade der till, kan
na vi inte begripas. Alltså: "På quinman pådes
barn, på hafver han freds och värk, måste
väl farskan: "han hafver freds och värk, men
han skulle gorn vilja föras den farskan,
om det vare någon möjlighet, men ingen
Doktor kan hjälpa den farskan, Doktor, farskan
Du måtte tala, du måtte lida, du måtte vilja
du måtte vithäda, kan du vill blifva farskan
ty farskan och värken höra till "Naturliga
vithäda vithäda." Pålyggnaden min vithäda,
haf talarna, och farskan, att du med Guds
hjelp blifver farskan, och med kamman med
en ny menniska, som liknar sin farskan.
1537. Vi fars fars, att den gamla menniskan
måtte hafva freds och värk, innan den nya
menniskan kan pådag. Här vill lag måtte blifva
en bekräftad pålyggnaden, det vill säga en
i Korsets Skola bekräftad Christen gora, en
farskan emellan "farskan" och "farskan värk".
Ty en fars, som är efter Guds sinne, är på-
gonting, helt annat än den gamla världens
fars, som kamman dären afst. Vithäda
är menniskan sinne mest ägget och motlyggnaden
för hvar intykt, på den världliga farskan
gorn pålyggnaden, om, eller på all pålyggnaden
räddning är ute, då hvar det afst, hvar att
menniskan är farskan, att pålyggnaden efter

Christen här hafva ett ädelt hjerta, en
helt vilja, och Gudslikas tankar. Så funder
Enderrättfärdigheten. Och i sammanhang som en
Christen skulle därnär efter Enderrättfärdig-
hetens pådring, skulle ingen själ blifva
frälld. Visserligen förekommer Guds
Guds: den säll. Skrift, hvilka utom järn
gjörle med andra Kristnes förnär, skulle
hvarna tages der här att en Christen här
vara "hellig och syndfri," liksom i Påfverdi-
met svarat, lärd om den rättfärdiga men-
niskans "helighet och syndfrihet" blifvit
en trasorhet.

1543. Men för man på helgelsen ifrån
den Lutheriska ståndpunkt, så är det
klart, att förfaringsen eller rättfärdig-
gjörelsen ingallande, emellertid syndfrihet
utan endast skuldfrihet, det är en fräl-
ning ifrån syndens skuld och straff, det
är och en frälsning ifrån syndens värde
i menlighet, frö, eller skönhet, som
vijsans positiva frihet, sträcker sig.
Helt gelfore bestas lika i "Kärlek"
till Gud och nästan, hvilken här
en Christen är gäffver. Men man
kan finna af Luthers stund med
de Påfverkes att han inte kunde
antaga kärleken såsom fälig-
het, grund i menniskans frö-
medan kärleken, efter synd-
fallet är oöfverlig att ättas.
Kommer den god, som Gud för-

drar, och det var därför en stor
bark i Anthragalsgirn när Mya
Handbakens Fåglatare (1818) för-
drade ett kärleks löfte af Bapti-
Landes, hvilket oöfverlig här
uppfyllas. Det var ju ett att happa
in i Påfverkes "hvar ett kär-
leken (uti deras "fides sancta cha-
ritate") betraktar som en fälig-
het grund. Kärleken må god
hafva varit fälighet, grund för
syndfallet, men efter syndfallet
där det inte till fälighet grund
emedan menniskans inte har
attad kommit, och färd kärlek
som Gud färdar.

1544. Kärleken är renlighet "La-
gus fullbordan" (Pavel). Men
till Lagus fullbordan färdar
syndfrihet och det är ju ett
Guds "helighet" som en Christen
inte kan ättad komma. Vi hafva
afsyn på flera ställen vi
satt, att syndfrihet inte kan
existera här: angulif-
vets frö, i hellet i menlighet
frö, kvarken i hjerta, i hellet

i viljan, hvar ett oss kristen
kännes anda lyftas och anda be-
gärelser, i helles: Tårnandet knappt
en kristen känner anda tankar
och anda erfarenheter i helles: Tårnandet
hvilket är förmerkast och förklar-
dadt och innehåller falska ödes an-
det gata rätta skärpa och fullkom-
liga. Vår kan man annat denna
lära genom en falsk talsman, för-
na tillfälliga beklagande, som
lygnas af en kristen, andra full-
komligt förlede till Gud och nästan
fullkomligt helighet: viljan, full-
komligt syndfrihet: Tårnandet
och fullkomligt andskrift guds:
Tårnandet, till 2. "varer fullkom-
ligt, för som Ödes Hemmeliska Fader,
fullkommen es." Utan helgelse
kan ingen se Herren" "varer
heliga, ty Gud är helig" och själv
na förlede budet, eller befrukt
summan af dagen "Du skall äls-
ka Herren Gud af ditt hjerta
m. m. minsta resten: ty själv för

sinne fördingarna på helgelse att man
alla dessa och dylika bibelpråk
skala tillas, ja, som de tydas i Tår-
nandet, nemligen att man skall
genom en fullkomligt förlede i kristen
genom en fullkomligt helighet: vil-
jan bör uppfylla dagen, och såsom
da genom alla själs förmerkast
syndfrihet, alla Guds beklagande
har luther varit gheslignad vilse
när, kan påstås, att "han alltså
utan genomgått går menniskan
rättfärdig och salig.
1545. Har man dock en skilnad
gärs emellan laglikhet och
lagfullbordan, emellan yttre och
inne handlingar, eller emellan pro-
fiter och negativ, aktiv och passiv
frihet: viljan. Den saliga men-
skan kan aldrig komma längre
i helgelse än till "laglikhet",
det i moraliskt, frukt eller and
man så vill "lagenlighet" (Con-
formitas legalis), aldrig till
"lagfullbordan" så länge som
dagen är andelig, och

händer hjertat fullkamliga renhet
och lydnad men "människan är förtä-
pig, färd under fynden". Så Apollonius
säger: "Jag hafver haft till Gud, lag efter
den inväntar människan". Ja, kan
detta jag allmog vana något annat
jag, är det. Namn är färdt under fynden.
Den väl förstås vilka Bibeltalkare
att förklara denna matfärd på
färd, att det jag fann är färdt under
fynden, var under lagarna men det jag
fann hafver haft till Gud lag är en-
des nåder; men genom denna egen-
rättfärdiga och nådliga talning af
Namn. I matte vi i ena sidan
en subjectiv vilja, som är and, och en
väsendtelig vilja, som "alltid vilde det
goda och förnuftiga" hvilket påstås
är en filosofisk tvilens ike kan bevi-
sas, i andra sidan Namn vi i ena
sidan vilja antages, att detta jag
fann hafver haft till Gud lag är
den behållna människan, hvil-
ket Gudi behaglighet och laghet
böras, bevis: Denna haft till Gud lag
eftersom den inväntar, men eller
i den goda viljan, tvist till Rationa-
lismen kan säga ja och nej, eller
ingensting är

gadt utom den goda viljan". (Martenf.)
1546. Men juft detta påstående, i en
stor blick i Psychologien och Logiken.
Påståendet innebär en matfärd i
Psychologien, emedan enbart viljan
i denna mening utgör hela faget, eller
hela vetenskapen. Om någon
annat är gadt än den goda viljan, så
kunde man i andra sidan påstå, att
ingensting annat är gadt i hela
vetenskapen, än den goda viljan.
Men en ond och god vilja uti en
och samma person för ike existens,
emedan de äro konträra begrepp, och
uphäfva hvarandra. Personens
moraliska karaktär bli, åka med
att det intet vande, om begreppet till det
andra är lika starkt, som begreppet till
det goda. Men matte då gadt
att påstå i Logiken, och tillägga
den goda viljan och uteläsa den onda
viljan ifrån. Personens logik, d.v.s. ifrån
faget och säga "Jag har en god vilja,
"Jag har ike någon ond vilja". "den
onda viljan är ike min." Ja! bevis
det min Herre.

1547. Martenfon som antager att det
finns en ond vilja, matte genom
det påståendet, att ingensting är gadt
utom den goda viljan, uteläsa all
håll förnuftighet, och tvil på den goda
viljan sinnet, ifrån Personens logik.

händer hjertat fullkomliga renhet
och lydnad men "människan är förtä-
lig, färd under synden". Så Apollonius
säger: "Jag hälsar best till Gud, lag eller
den inväntade människan". Ja, kung
detta jag alltså vana något annat
jag, är det. Namn är färd under syn-
den. Vår försäkra vi oss Bibeltalkare
att förklara denna matfärd på
färd, att det jag fann är färd under
synden, var under lagens men det
jag hälsar best till Gud lag är en-
des. Närmare, som genom denna egen-
rättfärdiga och värdiga talning af
Hans. I maten vi i ena sidan
en subjectiv vilja, som är and, och en
värdig vilja, som "alltid vill det
goda och försäkra" hvilket påstås
är en filosofisk tvist som inte kan bevi-
sas, i andra sidan kan vi se i Pa-
rabeln som antages att detta jag
jag hälsar best till Gud lag är
den inväntade människan, hvil-
ket Guds beaktlighet och lagstift-
ningen, bestämmer: "Jag best till Gud lag
eftersom den inväntade människan, eller
i den goda viljan, tvist till Rationa-
lismen som jagar ja och nej, om en
vilja som jagar ja och nej, ingenting är

gott utom den goda viljan". (Martenf.)
1546. Men just detta påstås, i en
stor bok i Psychologien och logiken.
Påståendet innebär en matfärd i
Psychologien, emedan enbart viljan
i denna mening utgör hela faget, eller
hela personligheten. Om ingenting
annat är gott än den goda viljan, så
kunde man i andra sidan påstå att
ingenting annat är gott i hela
Personligheten, än den andra viljan.
Men en and och god vilja uti, en
och samma person för, inte existera,
emedan de två konträra begrepp och
uppfattningar kan existera. Personens
moraliska karaktär bli, lika med nål
och af intet värde, om begreppet till det
andra är lika starkt som begreppet till
det goda. Men maten då gör
ett förakt i logiken och tillägna
den goda viljan och uteläsa den andra
viljan ifrån. Personligheten, d.v.s. ifrån
faget och säga "Jag har en god vilja,
"Jag har inte någon and vilja". "den
andra viljan är inte min." Ja! bevis
det min Herre.

1547. Martenson som antager att det
finns en and vilja, maten genom
det påståendet, att ingenting är gott
utom den goda viljan, uteläsa all
håll förmodningen, och tvist på den andra
viljan. Hinner, ifrån Personligheten,

om man vill vara consequent i den logiska deductionen. Då man ifrås sin personlighet utspäddas den anda viljan, för att den kan afse utspäddas det enda, för att det som innehåller andra tankar. Man måste afse utspäddas sommet ifrås Personlighetens som emedan det inte innehåller något godt, alltså ingenting är godt utom den gada viljan med ett and: kan man ifrås sin personlighet utspäddas utspäddas 1° sommet är andt alltså sommet 2° sommet egen viljan, eller den subjectiva viljan, andra tankar, andra begär, alla andra begär, 3° sommet vilket inte innehåller något godt emedan ingenting är godt utom den gada viljan. 4° Förmodet, som inte kan innehålla något godt, då det gada finnas endast: viljan; 5° förmodet, som innehåller båda gada och andra tankar. Till ett fastsett resultat i psykologien måste man komma om man vill vara consequent i den logiska deductionen.

1748. De Filosofas, som påstått att människans är "positivt god" vilket förutsettes en positiv frihet i viljan, måste ifrås, om de vilja vara consequenta, antagom de påstå

det gada endast till viljan och betydelseta den som hela personligheten, eller vilja, måste de bevisa, att hela personligheten, det vill säga alla själens funktioner, betydelseta af viljan, genom hans magt allt andt: människans Naturen afse viljan, utåt och tillintet gäres. Detta vare verkligen consequent tänkt om det kunde realiseras. Människans inväntes helhet, vilja, då fullständig. Men då icke ens en Katholik kan vara ga antaga den gada viljan, såsom jag har, grund på att de kunna bekräftas, om de kunna bevisa, att människans är positivt god, att människans kan uppfylla sin moraliska bestämning, genom den gada viljan, att att kan genom den samma gada viljan kan uppfylla dagens, och vara helig och fridfri. Men skulle Gud inte detta mindre fördärlig en fastsett vilja och dygdet person, endast de påstå att han inte trätt på en "sådant de", så måste Gud blifva anses, så som viljan människans själ. 1749. Katholikerna, såsom jag har, viljan, vare: fridfri

ike att förakta om den faundo reali-
seris. Men om Rationalisternas "goda
vilja" ike kan realiseras "viljan" har
ver jag, men förmågan att göra det
goda finnes jag ike. (Paulus). Ja kan
fråga: Men ännu mindre realiseras om
den "hörs till ett organ som ike har
under, jag viljas Rättshand. Ratio-
nalitys goda vilja kan ike realiseras
i ke ons i själva viljas organ
huruett goda böjelse lyttas och begä-
relser kunna lyftas och förnimmas.
Om ike de dessa lyttas och begärelser
i ke äro förväntade eller föddes i viljan
i ke utel från de goda böjelse har
äro frambragta af viljan. Ja vonda
där den goda viljan, om kan ännu
egor några positiva frihet, ega för-
tyäga att ike lyttas allt av det lyttas
itt eget område. Ja vinda de för nim-
melse, som vi kalla lyttas, begärelse
och begärelser måste lyttas uti vil-
jan, i ke uti förnimmet, eller uti
någon annan själens förmåga.
ket viljan säger jag, Rättshand
gas hafva i vissa hänseenden "re-
aliserat sin frihet", om kan kunde
rbna sig själv ifrån alla andra
lyttas och begärd.

for så att faderna lyttas, och begärelser i ke
alls, skulle kunna eller förnimmas i med-
tyndet. Men själva Rationalisterna
faunda, reka, äro lyttas och begärel-
ser existera i hans medvetande.
§ 5. O. Om nu Rationalisten på grund
af sin ofärdighet, vill påstå, att
dessa lyttas och begärelser i ke bara
till hans vilja, ja måste kan bevisa
detta påståendet, emedan flertalet
af rättsläsare, kunna förnimmas
lyttas och begärelser i viljan, i ke
tyndet, förnimmet, eller förnimmet. Dessa
motsägelser disputas bara i ke egent-
ligen till helgelsen, men emedan
Rationalisterna, för sinna viljan
positiva frihet, och inbillas sig
vara heliga och syndfria gossar
den goda viljan, som där i ke
kan realiseras, kan i ke i förnim-
nets eller i angående. For, ja måste
vi visa till hvilka incan, signet
färdiga påståenden ledas, i ke för
och kallas liknelse, samt falska lura
om helgelsen, visar brist på självkän-
dum, brist på reflexion, förmåga
på logiska konsekvens. Jag vill säga
att då den goda viljan i ke kan
realiseras i själva viljan organ,
medelt förnimmande af "heliga begä-
relser, utel lyttas, af alla andra
begärd i från viljan själv.

huru kan då kärleken realiseras i hjär-
tat, då till och med den naturliga kärle-
ken inte kan realiseras genom den
goda viljan. Du kan inte alltså en
person, som du inte kan alltså, om du
än, upbjöde att din förnag i viljan
att genom henne upväcka kärleken
i hjärtat, ty kärleken beror inte af viljan.
1751 Detta kan vara nog om helgh-
eten ad intra. I. v. / hvad den goda viljan
och kärleken angår. Vi heta inte att
det finns en god vilja hos de väktare
och hos de lärlingar: men den goda
viljan kan inte realiseras, hvarken
i personlighet, (I. v. / i den fys-
iska förnufts, hjärna) mycket
mindre kan den goda viljan reali-
seras i organiskt, kroppsligt, kropp-
ligen kroppsligt. Kärleken kan inte
heller realiseras i hjärtat, genom vil-
jans makt, ty om och om Christen,
har en god vilja, att alltså Guds, för
han, kan dock inte förnaga, att up-
väcka någon kärlek i hjärtat, och
dessa förnagar inte kärleken till
för Bagiterandes, om man menar.
Man efter förnuftsfaller inte kan
uppfylla detta löfte. Det är förut
i fäst: denna af handling, huru

Frälserens framställning, till den lag-
klake i Luc. 10: 28. rätteligen biför
Hus. (Math. 22: 37 och följ.)
1752. Katolikerna och Handboken
författare (1811) afser de flesta theolo-
ger och Prestes i Rhetorik, hafva
den oförklarliga afser tygelfen
"att den som inte kan uppfylla
kärleken budet, kan ar ingår Christen"
Gerlach synes hyja den föreställin-
gen om den lagklake i Math.
22: 37 och följande att Evangelist
ord: "frälsande" inte får tagas efter
orden att frågan framställas af den
lagklake inte i. Någon och me-
ning, för att frälsa, eller för något
vika på Frälseren utan för
att få ett lifligt läst, liksom
vika Gerlach uti förklaringar
afser Luc. 10: 28. och följ. att
den lagklake "grubblade" och
fäkte Uplysning och råd af Je-
sum. Det skulle följandes påföra
varit af verkligt bekymmer
om sin själs salighet, som den
lagklake i Luc. 10: 28 framstäl-
de den frågan: "huru skall